

»Nike«

»Nike« poznajo in »nikajo se« otroci menda na vsem svetu, zlasti po mestih. Komaj sneg skopni in se upre pomladno sonce v hiše, že vidiš čepeti otroke ob cesti, ki brekajo s prstom kroglice v jamico: nikajo se. Ljubljancani imajo za to svoj poseben izraz: kroglicam pravijo »nike«, igri pa »nikanje«. Nike so najzgodnejše in najzanesljivejše znanilke pomladi. Kupujejo se v trgovini za gotovino, dobiš jih pa tudi med tovariši na igrišču — v zameno, kakor je to delal sosedov Zdenko, dokler ga ni mama zalotila.

»To je čudno!« je dejala nekega dne svojim trem otrokom. »Okno shrambe, kjer so jabolka, je zamreženo, za ključ vem samo jaz, očka in vi, pa že nekaj časa opažam, da se strašno hitro gubijo jabolka, ki jih imam tam spravljena, da bi jih imelj za šolo... toda kako in kdo? To bi rada vedela!«

Mati je po teh besedah pogledala otroke drugega za drugim. Vladko ji je mirno gledal v oči, Milka tudi, le nekoliko se je smehljala. Samo Zdenko je hitel: »Jaz jih, mama, ne jemljem... jaz že ne... morda leže skozi okno mačka...«

»Haha... mačka!« se je smejal Vladko. »Kaj bi mačka z jabolki? Ali jih morda je? Če bi rekel jež, bi ti morda kdo verjel...«

»Jaz ne hodim nanje!« je izjavila Milka. »Če si jih poželim, prosim mamo in vselej mi jih da!«

»Da... tako je! In prav to me najbolj ježi, da mi hodi nekdo na jabolka skrivaj, čeprav dobro ve, kakor je rekla Milka, da bi jih dobil, če bi prosil. Ampak izsledila bom, kdo je to!«

Nekaj dni je bil mir. Mati je vsak dan prekladala jabolka, da ne bi gnila, pa ni opazila, da bi se gubila. Zadnjo soboto pa spet... Kakih pet je izginilo s kupčka...

Ko so prišli otroci iz šole in se pripravljali k obedu, je nenadoma rekla mati: »Zdaj pa že vem, kdo hodi v shrambo! To je eden izmed vas!«

»Jaz ne!«

»Jaz tudi ne!«

»In jaz še posebno ne!« se je rotil Zdenko...

Toda mati ga je tako nekako strogo pogledala, da je zardel...

»Torej ti praviš, da ne?«

»No, res ne, mama...« je tajil Zdenko že malo manj trdovratno.

»In kako je potem neki prišel v shrambo tale gumb s tvojega sukniča? No, pojasni nam to! Menda ga ni zanesla tja mačka, ki hodi po tvojem mnenju na jabolka?«

Zdenko je gorel do ušes... Toda niti črhnil ni in je zrl v tla...

»Vidiš, kako ima laž kratke noge! Jaz sem takoj vedela, da hodiš ti na jabolka. In tudi vem, da jih sam ne ješ! Daješ jih dečkom za nike!«

In preden se je Zdenko nadejal, je zapela šiba...

»Veseli bodi, da tega ne ve očka. Izkupil bi jo še bolj! In zapomni si za drugič: nič nelepega ne ostane prikrito — izda se prej ali slej!«

Od tega trenutka se Zdenko ni niti ozrl več na vrata shrambe, kjer so bila jabolka.